

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

Wrocław, dnia 22 sierpnia 2014 r.

Poz. 3591

POSTANOWIENIE NR SYGN. AKT IV SA/WR 826/13 WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO WE WROCŁAWIU

z dnia 11 czerwca 2014 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu
w składzie następującym:

Przewodniczący:

Sędzia NSA Julia Szczygielska
Sędzia WSA Lidia Serwiniowska (spr.)
Sędzia WSA Wanda Wiatkowska-Ilków

po rozpoznaniu w dniu 11 czerwca 2014 r.
na posiedzeniu niejawnym sprawy
ze skargi Wojewody Dolnośląskiego
na uchwałę Rady Miasta i Gminy Wiązów
z dnia 30 sierpnia 2013 r. nr XL/251/2013
w przedmiocie regulaminu udzielania pomocy materialnej o charakterze socjalnym
postanawia:

uzupełnić wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 8 maja 2014 r., sygn. akt IV SA/Wr 826/13 poprzez dodanie w sentencji wyroku punktu IV w brzmieniu: zasądza od Gminy Wiązów na rzecz Wojewody Dolnośląskiego kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 8 maja 2014 r., sygn. akt IV SA/Wr 826/13 Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu stwierdził nieważność § 8 ust. 2 i § 8 ust. 4 uchwały Rady Miasta i Gminy Wiązów z dnia 30 sierpnia 2013 r., nr XL/251/2013 w przedmiocie regulaminu udzielania pomocy materialnej o charakterze socjalnym (pkt I), dalej idącą skargę oddalił (pkt II) oraz orzekł, że zaskarżona uchwała w części o jakiej mowa w pkt. I nie podlega wykonaniu (pkt III).

Wnioskiem złożonym w tutejszym Sądzie w dniu 21 maja 2014 r., pełnomocnik skarżącego zwrócił się o uzupełnienie opisanego wyroku poprzez zasądzenie od Gminy Wiązów na rzecz skarżącego kosztów postępowania sądowego w kwocie 240 zł.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 157 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2012 r., poz. 270 ze zm.), dalej: p.p.s.a., strona może w ciągu czternastu dni od doręczenia wyroku z urzędu – a gdy wyroku się nie doręcza stronie od dnia ogłoszenia – zgłosić wniosek o uzupełnienie wyroku, jeżeli sąd nie orzekł o całości skargi albo nie zamieścił w wyroku dodatkowego orzeczenia, które według przepisów ustawy powinien był zamieścić z urzędu. Przy czym w myśl § 2 art. 157 p.p.s.a. wniosek o uzupełnienie wyroku co do zwrotu kosztów sąd może rozpoznać na posiedzeniu niejawnym.

Jednocześnie stosownie do treści art. 209 p.p.s.a. wniosek strony o zwrot kosztów sąd rozstrzyga w każdym orzeczeniu uwzględniającym skargę oraz orzeczeniu, o którym mowa w art. 201, art. 203 i art. 204. Stosownie natomiast do regulacji art. 200 p.p.s.a w razie uwzględnienia skargi przez sąd pierwszej instancji przysługuje skarżącemu od organu, który wydał zaskarżony akt lub podjął zaskarżoną czynność albo dopuścił się bezczynności lub przewlekłego prowadzenia postępowania, zwrot kosztów postępowania niezbędnych do celowego dochodzenia praw.

Art. 206 p.p.s.a. stanowi z kolei, że w razie częściowego uwzględnienia skargi sąd może w uzasadnionych przypadkach zasądzić na rzecz skarżącego od organu tylko część kosztów, w szczególności jeżeli skarga została uwzględniona w części niewspółmiernej w stosunku do wartości przedmiotu sporu ustalonej w celu pobrania wpisu.

Tak sformułowany przepis pozwala na stwierdzenie, że intencją ustawodawcy było pozostawienie do uznania Sądu, czy ma zastosować ten przepis oraz w jakiej części należy zasądzić na rzecz strony skarżącej zwrot kosztów postępowania w przypadku uwzględnienia jej skargi (postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 21 lutego 2011 r., sygn. akt II FZ 8/11, LEX nr 783855).

W niniejszej sprawie Sąd jednak uznał, że w kwestii wnioskowanego zwrotu kosztów należy mieć na względzie zasady ogólne, gdyż wskazany wyjątek od reguły, z racji nieziszczenia się przesłanek w tym przepisie określonych, nie będzie miał w niej zastosowania.

Zgodnie z art. 205 § 2 p.p.s.a. do niezbędnych kosztów postępowania strony reprezentowanej przez adwokata lub radcę prawnego zalicza się ich wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata lub radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony.

Skarżący w postępowaniu przed sądem I instancji reprezentowany był przez radcę prawnego z wyboru. Zasady przyznania wynagrodzenia radcy prawnego reguluje rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 490), dalej: rozporządzenie. Stosownie do § 14 ust. 2 pkt 1 lit. c rozporządzenia stawki minimalne w postępowaniu przed sądami administracyjnymi w pierwszej instancji w innej sprawie niż wskazana w lit. a i lit. b pkt 1 ust. 2 tego paragrafu wynoszą 240 zł.

Podkreślenia wymaga, że w skardze skarżący wniósł o zasądzenie od strony przeciwnej kosztów postępowania, według norm przepisanych. Wobec zatem braku orzeczenia o kosztach postępowania w wyroku z dnia 8 maja 2014 r. pełnomocnik skarżącego uprawniony był do złożenia wniosku o jego uzupełnienie, a wniosek taki został złożony w ustawowym terminie.

Mając powyższe na uwadze Sąd, na mocy art. 157 § 1, § 2 i § 3, art. 200, art. 205 § 2 p.p.s.a, zasądził od organu administracyjnego na rzecz skarżącego kwotę 240 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego, obliczonego zgodnie z § 14 ust. 2 pkt 1 lit. c rozporządzenia, bowiem koszty postępowania sprowadzają się wyłącznie do kosztów zastępstwa procesowego.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji postanowienia.